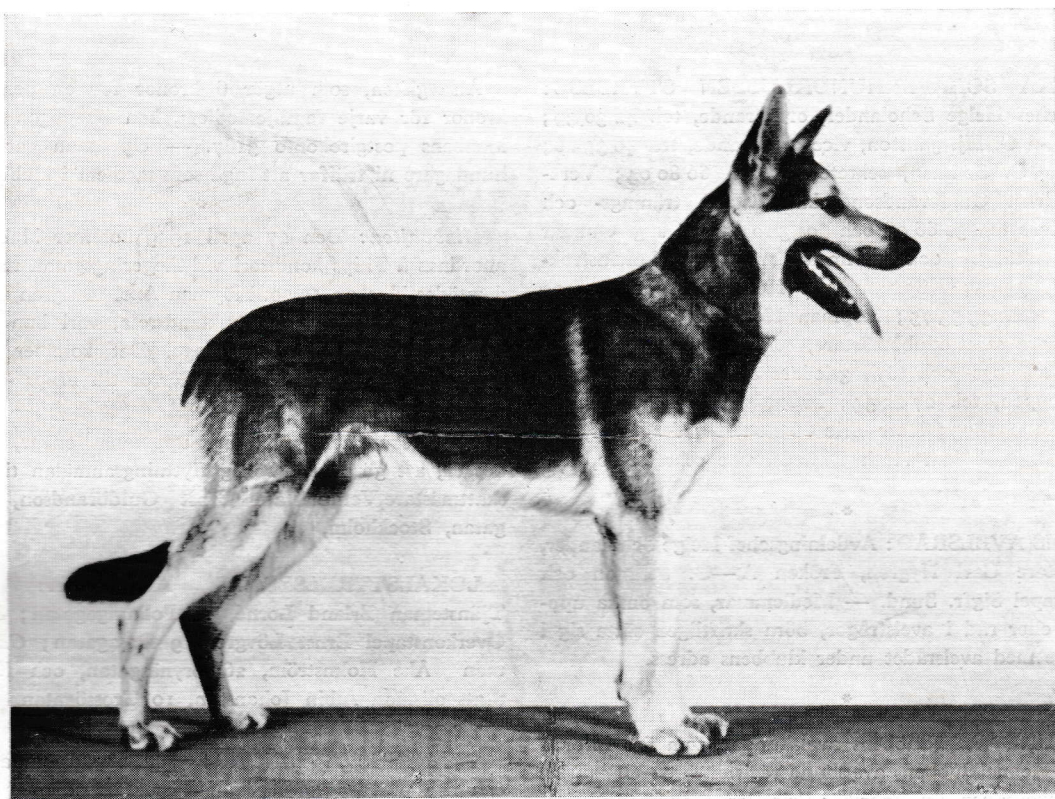

VÅRA
SCHÄFER
HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Säterjäsentans Pågen, 139 N. N., äg. och uppf. Fru Agda Tilosius, Stockholm. Varggrå. Född den 3 jan. 1938, efter Kåwestugans Leipt, 532 K. K., undan Jäntan, 1119 J. J. Foto: Uno Friberg.

N:o 1
1939

SVENSKA KENNELKLUBBENS
HISTORIA

är även specialklubbarnas.

JUBILEUMSSKRIFTEN 1939

bör därför finnas hos varje organiserad hundägare.

Bliv därför medlem i

SVENSKA KENNELKLUBBEN

Får Eder hund motion?

Cykelmotion är nyttigt för såväl ägare som hund

Köp cykeln hos **Axel Hellgren**

Skånegatan 87 - Tel. 41 27 92, 42 26 04

Ester Dominicus

KONDITORI

Storgatan 6, tel. 60 99 82, 60 15 75

Rkeppareg. 29, tel. 62 09 76, S:t Eriksg. 9, tel. 50 51 49

Sigtunag. 2, tel. 32 39 12, S:t Eriksg. 112, tel. 33 24 65

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN STYRELSE: Adelningschef Helge Scholander, ordförande, tel. 42 30 39; Telegraftj.-n G. Hj. Jansson, vice ordförande, tel. 40 33 18; Frökan A. G. Sellman, sekreterare, tel. 60 80 04; Verkmästare Ernst Guldbrandson, skattmästare, tränings- och tävlingsledare tel. 30 66 06 och postgiro 31 87; Ing. Gunnar Ekstedt, tränings- och tävlingsledare, samt kursinstruktör, tel. 33 55 75; Köpman Axel Hellgren, tränings- och instruktör, tel. 33 55 75; Köpman Hellgren, tränings- och tävlingsledare samt klubbmästare, tel. 41 27 92; Herr Elis Claesson, tränings- och tävlingsledare samt ledare för uppvisningstruppen, tel. 27 22 54; Målmästare Carl Nygren, tel. Södertälje 1895; Herr Eric Nilsson, föredragschef, tel. 51 25 89. samt Frökan Ruth Ekstedt, vise sekreterare, tel. 33 55 75.

*

KIUBBENS AVELSRÅD: Avdelningschef Helge Scholander, Målmästare Carl Nygren, Frökan A.—G. Sellman och Överkonstapel Sigfr. Sund. — Medlemmar, som önska upplysningar eller råd i avelsfrågor, böra skriftligen sätta sig i förbindelse med avelsrådet under klubbens adress.

*

AVELSHUNDAR: Klubbens avelshundar, som äro införda i Svenska Kennelklubbens avelshundsregister, äro: *Champion Tor av Fenrisulven*, äg. Fabrikör Eric Forsemann, 18 Narvavägen, Bromsten; *importerade Billo von Honnover*, äg. Fru Dagny Torén, 9 Uggleviksgatan, Sthlm, samt Käwestugans Leipt, äg. Herr och Fru Axel Weinar, Segeltorp. — Samtliga nämnda hundar stå till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till resp. ägare.

*

Medlemmarna uppmanas att vid val av avelshund eller vid köp av valpar endast gynna personer, vilka äro medlemmar av Svenska Schäferhundklubben.

*

Den 5:e Nordiska Schäferhundutställningen har styrelsen beräknat kunna avhålla på hösten 1940. Såsom utställningskommitté har styrelsen utsett följande personer: Herrar Hj. Jansson, Sigfr. Sund, Gunnar Ekstedt, Ernst Guldbrandson samt fröknarna A.—G. Sellman och Ruth Ekstedt.

Årsavgiften, som utgör 6 kronor för en person och 3 kronor för varje familjemedlem, kan lämpligen insändas å klubbens postgirokonto 3187. — Uppmana varje schäferhundägare ni träffar att ingå som medlem i klubben —!

*

Klubbafton: Den 27 april 1939 kommer klubbafton att anordnas å Filips konditori vid Regeringsgatan med samling därstädes klockan 19.30. Köpman Axel Hellgren kommer att kåsera över förra årets Tysklandsresa, vari han och några andra klubbmedlemmar deltog. Det kommer säkert att bli mycket intressant. Kom därför till Filips —!

*

På förekommen anledning uppmanas envar, som byter bostad, att göra vederbörlig flyttningsanmälan till klubbens skattmästare, Verkmästare Ernst Guldbrandson, 10 Birka-gatan, Stockholm,

*

LOKALSTYRELSEARNAS ADRESSER: *Göteborg*: Tjänsteman Erland Lorné, 14 Folkungagatan; *Södertälje*: Överkonstapel Ernst Lövgren, 9 Dalagatan; *Gävle*: Köpman Åke Holmström, 26 Brynäs-gatan, och *Karlskrona*: Statspolisman Albin Johansson, 10 Trossögatan.

*

TRÄNINGSTÄVLINGAR: För skyddshundar: (gaml. och nya provningsordn. samt appelklass) den 23/4 och för spår- och rapporthundar den 16/4. Tävlingsplats: Västberga. Startavgift kronor 3, i appellklass kr. 1:50. Tävlingsarna börja kl. 9,00.

*

MAN KAN RESA BILLIGT TILL SKK:s JUBILEUM.

Kungl. Järnvägsstyrelsen har medgivit att personer, som anmäla sig önska deltaga i de jubileums-högtidigheter, som äga rum den 3 juni i Stockholm, erhålla 25 % nedsättning å vardera fram- och återresa. Resan till Stockholm skall anträdas tidigast d. 31 maj, återresan ske samma väg som framresan och påbörjas senast den 6 juni. Anmälan sker till SKK:s expedition, som utlämnar vederbörliga bevis, vilkas uppvisande vid lösen av biljett för återresan berättigar till 50 % nedsättning å biljettpiset.

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

ÅRGÅNG 16

Organ för
Svenska Schäferhundklubben
Ass. med S. K. K.

Ansv. utg.: Sigfrid Sund
Red.: Ringvägen 110, 4 tr., Sthlm
Tel. 43 61 13

N:o 1, 1939

1939

En milstolpe i Svenska Kennelklubbens historia

S. K. K. 50 år

Få äro sannolikt de hundägare, vilka äga någon mera ingående kännedom om Svenska Kennelklubbens bildande och dess historia. Vi schäferhundvänner tänka kanske icke så mycket just på denna sak, mest måhända därför, att vi äro lyckliga att hava en egen liten sammanslutning — Svenska Schäferhundklubben — som även är associerad med Svenska Kennelklubben.

I maj 1889 utfärdade några jakthundsintresserade herrar ett upprop till Sveriges hundvänner, i vilket upprop alla jägare och övriga hundvänner uppmanades att anteckna sig som medlemmar i en blivande "Svensk Kennel Club", som skulle omfatta alla hundraser och verka för sitt mål genom utgivande av en hundstambok etc. — Tanken på att bilda S. K. K. föddes nämligen vid Sveriges första hundutställning, som på föranstaltande av "Hans Maj:t Konungens jagtklubb" avhölls i Stockholm den 16—18 juli 1886.

Mellan 130—140 med anteckningslistor försedda upprop utsändes över hela landet. När dessa listor indrogos befanns, att 425 personer antecknat sig såsom medlemmar i den blivande föreningen.

Den 13 december 1889 vid sammanträde å Hôtel Continental i Stockholm konstituerade sig Svenska Kennelklubben, som då till ordförande valde Greve Ad. Patr. Hamilton och till sekreterare Jägmästaren L. J. Hallgren, som sedan den 15 maj 1891 avlöstes av Jägmästaren Ivar Fåhrens.

Vid sammanträde den 21 juni 1890 fastställdes S. K. K:s stadgar, vars första paragraf hade följande lydelse:

"Klubbens syftemål är att söka befrämja en bättre hundafvel inom landet genom att väcka ett allmännare intresse för hundar af ren ras och spridande af kunskaper om rasrenhetens företräden".

Svenska Kennelklubbens medlemsantal uppgick under det första verksamhetsåret 1890 till 452. Det högsta medlems-

antalet uppnåddes sedan 1920, nämligen 4.470. År 1921, då årsavgiften höjdes från 10 till 15 kronor, sjönk medlems-siffran till 3.900. Sistnämnda årsavgift uttaxerades sedan till och med år 1926, för att året därpå sänkas till 10 kronor, vilket belopp sedan utgjort årsavgiften t. o. m. 1938, då det på höstsammanträdet beslöts att höja densamma för jubileumsåret 1939 till 15 kronor.

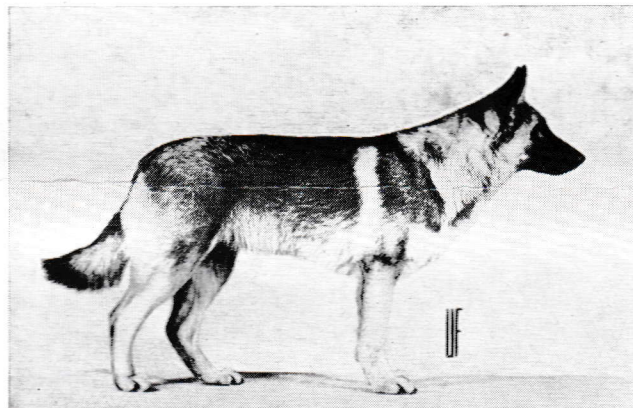
Denna höjning av årsavgiften skedde för att möjliggöra utgivandet av en jubileumsskrift, som utan särskild kostnad kommer att tillställas medlemmarna. Här torde förtjäna påpekas, att årsavgiften under Svenska Kennelklubbens första verksamhetstid utgjorde 5 kronor.

Från och med 1893 utgav Svenska Kennelklubben sin egen tidskrift, "Svenska Kennelklubbens tidskrift", som nämnda år omfattade 4 nummer med tillhopa 140 sidor. Tidskriften, vars namn ändrats till "Hundar och Hundsport", utgives f. n. med 1 nummer per månad. Tidskriftens nuvarande ansvarige utgivare är klubbens mång-

årige sekreterare, Kapten Sten Ankarcrona, som vid flera tillfällen redigerat densamma.

År 1893 utgavs S. K. K:s första hundstambok, som omfattade 186 hundar. I denna bok förekom givetvis inga hundar av vår ras. År 1910 förekom i hundstamboken det första exemplaret av schäferhundrasen under rubriken: "Tysk fåhund och Wolf-Schäferhund" en importerad tik, som hette Bea von der Frankenburg och som år 1909 utlottades på S. K. K:s utställningstombola i Stockholm. Ett kärt barn har många namn, säger ett ordspråk, så ock våra goda schäferhundar, vilka sedan i stamboken gingo under beteckningen "Deutscher Schäferhund" (Tysk fårhund); Tysk Herdehund" och slutligen kort och gott "Schäferhund".

På förslag av friherre Axel Klinckowström fastställdes den 17 dec. 1904 stadgar för inregistrering av kennel- eller upp-

Wolf II Excelsior vid 5 1/2 mån. ålder äg. och uppfödare, frkn. Sophie Wolter, Stockholm. Wolf är f. d. 17/9 38 efter importerade Gundo v. Firstenstug S. Z 50 75 03 undan Susi Excelsior 1742 M. M. Kraftiga valpar av samma typ och härst. f. d. 28/2 39 till salu vid lämplig ålder. Även 2 vackra lugna valpar, hanne o. tik, f. d. 2/11 38 efter importerade Kajus von Haus Schütting n. imp. Languste v. Haus Schütting. Kennel Excelsior, frk. Sophie Wolter, Grevg. 45, 1 tr. Stockholm, tel 60 93 57.

födarenamn. Denna stadga ändrades flera gånger. För närvarande äro inregistrerade cirka 1.200 kennelnamn.

För att över hela landet verka för avel och dressyr och praktiskt bruk av hundraser finnas icke mindre än 24 avels- och bruksklubbar, anslutna till S. K. K., som dessutom har en del särskilda utskott för vissa raser. Svenska Schäferhundklubben torde i nuvarande stund vara den största av dessa specialklubbar. Den första sektionen inom klubben bildades den 15 dec. 1906, nämligen stövaresektionen. Två år senare bildades en sektion för sällskapshundar, vilken sektion den 8 april 1911 upplöstes i och med bildandet av Svenska Sällskapshundklubben, som bekant numera är en helt utanför Kennelassociationen fristående klubb, sedan associationen med S. K. K. upphävts.

S. K. K. för även ett s. k. avelshundsregister, vari framstående och avelsdugliga hanhundar av olika raser införas. Detta sker efter ansökan av resp. hundägare och efter vederbörande specialklubbs hörande. Tre schäferhundar äro införda i registret, nämligen: Champion Tor av Fenrisulven, 770 HH; Billo von Hannover, 1102 MM, och Kåwestugans Leipt, 532 KK.

Varje år avhåller S. K. K. utställningar litet var stans i landet. Den första utställningen hölls i Göteborg den 7—9 augusti 1891. Såsom förut nämnts utlottades en imp. schäferhund på S. K. K:s utställningstombola 1909 och gav därvid en ganska god behållning. Schäferhundar figurerade sedan vid flera tillfällen på klubbens utställningar. Sålunda kan nämnas en särskild uppvisning med schäferhundar (tyska polishundar) under ledning av från Tyskland inkallade polismän på utställning 1910.

Vad som nu nämnts om det förflutna må vara nog för denna gång. En mera ingående redogörelse över S. K. K:s verksamhet komma vi att finna i jubileumsskriften, som varje medlem av Svenska Kennelklubben erhåller gratis.

Några ord om nutiden torde i stället vara på sin plats. Svenska Kennelklubbens medlemmar äga fritt tillträde till klubbens utmärkta läsrum i n:r 17 Beridarebangatan i Stockholm, där ett synnerligen rikhaltigt bibliotek med hundlitteratur är inrymt. Där regerar klubbens mångårige sekreterare, kapten Sten Ankarcrone, som till hjälp har en hel stab med verkligt kennelintresserade damer, däribland fruarna Wollin och Strömberg, vilka bägge fått erfara vad det vill säga att hava med hundspörsmål att skaffa. Den oinvigde kan icke göra sig någon som helst rättvis föreställning om arbetets oerhörda omfattning. Detta kan blott den göra, som själv aktivt deltagit i eller handhaft något liknande. För min del vet jag av egen erfarenhet vad som erfordras i ifrågavarande fall.

Samtidigt som jag uttalar den förhoppningen, att Svenska Schäferhundklubben från S. K. K:s styrelses sida skall möta en allt större förståelse, då den utför sin vällovliga och ärliga strävan att föra kennelsaken framåt, vill jag på det livligaste uppmana varje schäferhundägare att ingå som medlem av Svenska Kennelklubben och även ställa ut sin ägandes hund på klubbens jubileumsutställning, i sommar.

Ännu en gång: Ingå som medlem och deltag i utställningen!

Stockholm i mars 1939.

SIGFR. SUND.

Om vår vän ledarhunden.

Översättning av Axel Hellgren.

Die Blinden fährhundschnle "Schwaben" des 1. Württ. Fährhundbundes e. V. Stuttgart.

Von Zahnartz Dr. Kraus, Stuttgart.

Deutsche Kynologen-Zeitung, febr. 1935.

Hunden är människans äldsta och trognaste husdjur. Ur-människan utnyttjade närmast hans vaksamhet och använde honom som väktare av lägret. Först senare blev han, tack vare sina sinnesorgans skärpa, människans följeslagare, antingen det gällde jakt eller att uppspåra fiender. För urtiden var det givetvis en märkesdag, då den första infångade vildhästen påtvangs betsel och sadel, ävenså då den tämjda vargen användes till älgjakt. Varje sådan sak betydde ett oerhört framåtskridande i mänsklighetens utveckling. Till fördel för båda parterna har denna vänskap varat genom många årtusenden, och slutligen har det lyckats den allt betvingande människan, att göra sin dåvarande vän och hjälprea nästan till en slav. Även i våra dagar finna vi likhet i denna urgamla kamratskap i förhållandet mellan människa och hund. Var träder denna vänskap mer rörande emot oss, än i de många användningsområden vi hava för hundarna. Av bernadinerhunden, som i Alpernas myckna snö uppsöker förfusna turister, ja till och med framgräver desamma, krigs-, jakt-, polis- och vakthundar ända till ledarhundar för blinda. Vilken massa av användningssätt där hundens energi och intelligens kommer till sin rätt, samtidigt som han måste uppoffra sin egen individuellt. När dessa egenskaper först genom den mänskliga intelligensen bi-

bringas hunden, så kan man fastslå, att intet annat djur, som hunden är i stånd till, att också i vår nuvarande tid med sin högt utvecklade kultur, med vissa av sina sinnesorgans skärpa, kan utjämna en del av mänsklighetens svagheter.

Ur denna kamratskap mellan människa och hund resulterar också det speciella förhållandet till hjälpbehövande människor, som förvisso de blinda äro.

Vid sökandet efter en ändamålsenlig ersättning för förlorad syn har mänskligheten redan mycket tidigt varit hänvisad till sitt trognaste och läragtigaste husdjur, nämligen hunden. Ju längre vi blicka tillbaka, desto svårare är det att finna skriftliga bevis därför. Men det finns en annan källa, som leder oss så långt tillbaka i förgången tid, så att vi erfara, att redan i urgammal tid hundar användes som ledare för blinda och att dessa hundar voro outhärliga, trogna följeslagare, vilka gjorde de blinda värdefulla tjänster. Det är genom konstverk och minnesmärken från denna tid, som vi fått en föreställning om våra förfäders liv och leverne. På ett stort antal av dessa minnesmärken förekomma hundar, som leda blinda. Regierungsrat Dr. Mell, Wien, har med stort intresse samlat föreliggande material till ledarhundsväsendets historia. Det var tydligen lockande för konstnärer att avbilda människor tillsammans med hundar, för att fastslå, att dessa människor bildligt talat lånat sina ögon av sin bästa vän i djurvärlden, hunden. Också på antika lerkrukor ser man människor, otvivelaktigt blinda, med en kopplad hund sittande eller stående bredvid sig. Ett värdefullt doku-

ment är en 2000 år gammal väggmålning från Herkuleum, som föreställer en blind tiggare, vilken av en hund ledes genom stadens gator. I den mycket fängslande skrivna boken "Frühschein der Kultur" beskrives ävenledes huru den germanske hövdingen Helmholt, som blivit berövad sin syn av den keltiske konungen Odran, genom Taunus väldiga skogar ledes hem av sin trogna hund. I Sabalduskyrkan i Nürnberg finns en målning från medeltiden, som föreställer en blind, vilken av sin hund ledes genom en småstads gator. I en monografi "Die fahrenden Leute in der deutschen Vergangenheit" finnes avbildat ett träsnitt från år 1465, som bland annat visar en blind, vars hund vänder sig mot sin herre, som håller i kopplet.

Som höjdpunkt av konstnärernas skapelse från denna tidsålder måste man väl beteckna Rembrandts etsning från år 1651, som föreställer den gamle Tobias med sin hund, vilken ilar emot hans nyss hemkomne son. I sin upphetsning tager den blinde gubben miste på riktning, och i stället för att gå mot den öppna dörrutgången, går han mot en sidodörr. I sin iver har han även slagit ikull garvinnan. Hans hund har genast märkt att Tobias går åt fel håll, och ställer sig i hans väg. Hunden tager spjärn med framfötterna mot golvet och trycker huvudet mot sin herres högra ben för att förhindra nästa steg, som trots de trevande framsträckta händerna, den vänstra käppförsedd, skulle leda till att den gamle mannen skulle få en häftig törn mot dörren, vilket hunden med sin mellankomst nu förhindrar. Den store konstnären har här mästertligt framställt ett ytterst intressant exempel. På en tavla, som föreställer den blinde bildhuggaren Giovanni — Francesco — Gronnelli från Gambaso (1603—1664), har den blinde konstnären fastgjort kopplet på sin ledarhund vid sin rock, för att under arbetet vid behov ha honom inom räckhåll. Denna tavla blev — troligen efter hans död — målad av en samtida konstnär Livius — Mons (1630—1691). Från senare tid äro några kopparstick omnämnavärda, emedan de visa, att pensionärerna på Paris' äldsta blindinstitut Quinze Vingts vid sina promenader genom stadens gator blevo förda av hundar. Senare utbildningar av blinda med ledarhundar finna vi först i 18:de århundradet. Från tiden för restaurationen härstamma några utbildningar från livet i Paris förstäder St. Baptiste och Marlet, som visar huru blinda bliva förda av hundar genom människovimlet. En illustrerad bok med titeln "Hundens användning" försummar icke heller att visa blinda med ledarhundar. Som sista dokument till den historiska litteraturen, nämligen den 1819 i Wien utkomna "Lärobok och undervisning för blinda". Bokens författare, Johan Wilhelm Klein, grundare och ledare av det forna k. k. blindinstitutet i Wien, talar här utförligt om ledarhundar, och på en bild synes även en blind, som föres av sin ledarhund. Intet annat verk förmedlar på ett så framträdande sätt förgången tid med nutid.

När man sedan under världskriget på alla sätt försökte att hjälpa de krigsblinda, dök den gamla tanken åter upp, att giva dem en utbildad ledarhund. Målmedvetet grundade man för detta ändamål, under överinseende av framstående djurpsykologer, några skolor för utbildning av ledarhundar. Då resultatet blev synnerligen gott, blevo inte endast de krigsblinda utan även — åtminstone senare under efterkrigstiden — civilblinda försedda med ledarhundar. Hos den blinde är det icke så mycket förlusten av synen — med detta förhållande hava de mestadels snart funnit sig tillrädda — utan det, att de måste vara beroende av andra människors hjälp, och inskränkningen i sin rörelsefrihet, som egentligen gör dem olyckliga. Blindorganisationernas strävan att underlätta den blindes rörelsefrihet är fullbordad först då varje blind har sin väl utbildade ledarhund. Därför: "Ät

varje blind en egen hund". Mestadels har emellertid den blinde — med några undantag när — icke den ekonomi som fordras för att skaffa sig en sådan hund. Hunden är emellertid den blindes protes. Utbildningsskolor för ledarhundar äro därför en social inrättning i ordets sannaste bemärkelse. Här bliva hundarna av duktiga lärare, vilka också äga erfarenhet i umgänge med blinda, utbildade i de färdigheter, som man fordrar av en god ledarhund. Dessa skolor hava en stor uppgift att fylla. Vid uppfostran av hundar måste man nämligen gå tillväga på samma sätt som vid uppfostran av barn. Helt utan bestraffning och tillrättavisningar kommer man ingen vart, men även här bör det inte ske i all offentlighet, ty det kan hos den icke sakkunniga allmänheten då lätt verka anstötligt. Därför har man utbildningsanstalterna, där djuren utbildas. Här utgör gruppen av lärare och elever intet trafikhinder, som de vid gatuövningarna lätt kunna bli. Först när det av nybörjaren har blivit en "lärling", börja övningarna på gatorna. Som "gesäll" blir han överlämnad åt den blinde, för att efter årtal bliva "mästare" i konsten att leda blinda människor. Så fullbordas utbildningen systematiskt efter en egen utbildnings- och provningsordning för ledarhundar.

Det är för mig en stor ära, att i detta sammanhang nämna den persons namn, som måste betecknas som skapare av de moderna ledarhundarna och grundare av den första utbildningsskolan för ledarhundar, det är hedersledamoten i vårt ledarhundsförbund, Geheimrat Stalling, Oldenburg. På hans initiativ grundades ledarhundskolor i Oldenburg, Breslau, Potsdam, Freiburg och München, av vilka några dock senare blevo upplösta.

Över våra ledarhundskolor borde följande anslag uppsättas: "Trots allt motstånd"! Därmed har jag väl redan sagt allt. Då blindföreningen inte visade det nödiga intresset för den viktiga frågan, grundades 1928 det första württembergiska ledarhundsförbundet Stuttgart. Grundandet av ledarhundsförbundet och utbildningsskolan i Württemberg var en nödvändighet, ty snart stod ledarhundsfrågan i ett annat läge. Obligatorisk efterprovning såväl som appell och trafikövningar, under sakkunnig ledning, blevo införda. Då många av de hundar, som utbildats på andra platser, icke fått den utbildning, som fordras för en förstklassig ledarhund, och det för de blinda var förenat med kostnader och besvär att resa långa vägar, beslöt förbundet, att själv utbilda ledarhundar. Så grundades på Burgholzov en övningsskola, som står på höjden av modernitet och har fått namnet "Ledarhundskolan Schwaben".

(Forts.)

Utställning

i Stockholm den 3 (ev. 17) sept.

Bruksprov:

för spår- och rapporthundar i Södertälje den 30 april;

för skyddshundar i Göteborg den 7 maj;

” ” i Stockholm den 14 maj;

Kursavslutning

och anlagsprovning i Västberga den 7 maj.

Anmälningstiden till S. K. K:s utställning utgår den 15 maj.

Oss schäfrar emellan

Sedan några år tillbaka är jag "nybakad" medlem i schäferhundklubben.

Jag vet inte, vad som har flugit i min "matte" sedan dess. Jag tror rent av, att hon har fått sportflugan.

Hon sade härom dagen så här: "Nu förstår du Lord, att vi ska träna, och taga igen skadan se'n förra sommaren".

Och minsann, det redan känns må ni tro. På endast åtta dagar har jag sprungit hullet av mig. Jag rent av ser undernärd ut!

Vet ni schäferflickor och pojkar, sedan jag kom till min "matte", har jag haft semester. Men du milde! Nu är den nog slut.

Jag får ränna med henne varje dag, i skog och mark. Och för att inte tala om nere i stan', i alla gathörn, följa med och göra uppköp och bära hem.

Nu måste jag skriva till släkt och vänner, för att höra, om ni verkligen får jobba, som jag, när ni går i skolan.

Som sanningen är, måste jag säga er, go' vänner, att min matte har aldrig förr haft en hund av vår ras.

Kan ni tänka, hon är van att handskas med taxar, pointer, stövare, foxterrier och (blandras). Men en verklig hund, som jag, är hon alldeles främmande för. Matte vill, att jag i sommar skall följa med till Stockholm för att träffa flickor och pojkar, som är väluppfostrade.

Men ack! Hur ska' jag kunna det med min barnkam-mardressyr?

Jag känner på mig, att jag blir satt i särklass.

Om ni inte giver min matte något "setema" att gå efter. Förresten är jag väl karl för min hatt! (Om så hatten består av två uppåtstående, silkeslena och vackra öron.)

Jag torde få ledsaga matte i storstadens virrvarr — ut till Västberga, där vi hoppas få del av några goda råd.

Min matte, som pratar och jollrar med mig hela dagarna, har helt förbjudit mig att bli en ilsken schäfer.

Och ni förstår grabbar, som man blir behandlad, sådant humör får vi. Inte sant? Ja, ni vet ju mycket väl, att vi hundar blir en avbild i sinne, sätt, och vissa rörelser, precis som vår matte eller husse, som helt tar hand om oss. Nu måste ni vara kamrater och hjälpa mig ur mattes hemgjorda särklass.

Jag håller på som bäst, att trampa ur mina barnskor. Och när jag får hem mina nya från "hovskomakaren", och kan gå riktigt bra, inga snedvridna klackar.

Då kommer jag upp till eder ett slag. Det blir "völdans" kul! Riktigt roligt, ska' det bli, att få komma på släktmöte bland herr och fröken Barrsäter. Jag har visserligen varit i Stockholm en gång förra året, men då var vädret så dåligt, att "matte" slängde in mig i en hytt nere vid Norr Mälarstrand.

Det var inget vidare må ni tro.

På kvällen fick jag verkligen följa med ut till söder i bil. Det enda, som matte kosta på mig, var åturen för 2: 80.

När vi senare skulle hem, tog vi färjan över.

Och jag tror nästan, att jag fick åka snuggskjuts. Nästa dag var vädret lika regnigt och blåsig, med den påföljd, att matte gick ensam ut på stan'.

Och jag min stackare, fick sitta ombord på båten.

Ser man på! Vem kommer där? Ja, en fröken "Boxer" kommer på landgången för att hämta sin vanliga påse hos Restaurisen.

Men då hon fick syn på min mörka uniform, stannade hon nedanför landgången med sin matte. Fröken "Boxer" rent av fråga mig "Vad är du för en mallig smålänning, som kommer hit upp och tänker lägga beslag på min påse? Det är inte lönt du försöker, för jag har fått min påse i flera års tid, varje torsdag f. m. då båten kommer in. Jag ser på dig din svarta polishund, att du redan har fått mina kakor. Men känner jag restauratriken rätt, så får jag nog min påse ändå, innan kvällen.

Fröken "Boxer" vände emellertid om med sin matte och tänkte, bättre tur nästa gång, då den där svarta jycken är undan.

Man kan ju säga, att jag ej fick se något vidare, eller vara med om något roligt i Stockholm.

Jag borde ha bitit matte, som kom sig för att bura in mig, (en s. k. tysk polishund). Akta er kamrater!

Jag borde lura matte nästa gång jag kommer upp eller göra något bus-streck.

Apropå bus! Har ni gjort något sådant för er matte eller husse? För ett år sedan, vet ni vad jag gjorde för min matte? Jo, jag åt upp en klack och framlädrad på mattes promenadskor. Då skulle ni ha sett hennes uppsya. Först fick jag smäll på nosen med den trasiga skon. Sedan band hon fast den om halsen, så fick jag bära den natt och dag i fyra dagar.

Akta er grabbar!

Aldrig har jag bitit sönder en sak sedan dess. Men skulle jag bita ihjäl ett höns eller en katt, är jag rädd det blev samma straff. Det är inte lätt att vara schäfer ibland, och inte heller lätt att vara matte eller husse.

Det lilla min matte känner till om oss schäfrar är, att det inte är vårt fel, om vi bli ilska.

Och samtidigt säger hon: Att vi är de mest trogna och trevligaste sällskapshundar man kan ha.

En hund hela dagen är herr och fröken schäfer. Som sagt, när jag får mina nya skor, då startar jag för Stockholm och Västberga.

Västervik i februari 1939.

Lord.

Tel.: 1067.

JULFEST.

Annandag jul firades med en liten fest i Västbergastugan. Där serverades kaffe och glögg. Paketauktion anordnades och t. o. m. en liten tävlan.

Söndagen den 15 januari hade vi sedan julgransplundring, varvid alla barn fingo stoppa i sig alla möjliga godsaker. Sedan dansades kring granen och påsar utdelades, som innehöll diverse trevliga och intressanta saker.

Till de av klubbens damer, som uppoffrande hjälpa till på allt sätt för att söka skaffa inkomster, ett hjärtligt tack. Önskvärt vore, om flera ville åtaga sig en kaffesöndag ute i stugan. Det kan annars bli ett allt för besvärligt och betungande arbete för de få, som nu gno och jobba därute.

R. E.

Intressera schäferhundägare för klubbens arbete!

Vad är sportmannaanda?

Den frågan torde kanske vara befogad att framställa, ty det är nog litet si och så med den goda sportmannaandan på sina håll. Nedanstående har kommit redaktionen tillhanda.

SPORTMANNAANDA.

Jag tror, att jag vid nästa utställning skall ställa ut min "jycke". Få se vilket pris han får? Tänk, om han kunde få ett första pris. — Huru ofta göres icke dylika reflektioner av både gamla och nyvordna hundägare. Men varför skall egentligen hunden ställas ut? Eller rättare sagt, varför ställer jag ut min hund? Är det för att få den sakkunnigt bedömd eller är det möjligen för att få så stort antal fina pris som möjligt att sedan skryta med bland vänner och bekanta?

Sorgligt nog äro sådana utställare få, vilka ställa ut hunden för den sakkunniga bedömningen, emedan de flesta hundägare äro för dåliga sportmän för att kunna erkänna och inse, att deras hundar ha några fel. Här torde ordspråket, Kajan tycker även att hennes ungar äro vackra, vara på sin plats.

Om vi i stället skulle ställa upp till tävlan med verklig sportmannaanda.

Ty den som ställer ut sin hund, ja, inte bara utställare utan även om den som ställer upp sin hund till en brukshundstävlan, vill väl ändock kalla sig för sportman. De flesta vill det nog, men man kan tyvärr med fog säga, att det är tunnsätt med goda sportmän och d:o kvinnor inom kennelvärlden.

En verkligt god sportman är den som vid ett misslyckande behåller sitt lugn och sin fattning och icke hysteriskt skriker ut sitt ve över domare eller funktionärer. Detta hysteri ligger en verklig sportman fjärran. Sportmannen inger protest inom föreskriven tid, därest en protest är berättigad. Men den s. k. sportmannen protesterar och skriker, *bakom ryggen på funktionärerna* och efter tävlan. Man bara slungar ut sitt anatema över den odugliga domaren eller den partiska ledningen. Ty det är dennes eller dennas fel, att man ej fått första pris. Aldrig skulle det falla en utställare eller tävlande in att rannsaka sina egna "njurar" — det skulle bara fattas.

En tävling eller utställning är väl icke ett mål, för undertecknad synes det bara vara ett medel.

Ett medel för uppfödaren att välja partner för sin tik. Ett medel för nya hundägare att se, hur en hund skall vara. Ett medel att bevisa, att schäferhundsavel är, förblir och måste alltid förbliva brukshundsavel.

Mycket skulle kunna sägas om våra hundsporttävlingar, men det sagda må vara nog.

Låt oss gå in för att vara goda sportmän och sportkvinnor. Taga med- och motgång med samma jämnmod. Ej bliva hysteriska för ett misslyckande och ej förhäva oss över framgången.

Det finnes tyvärr personer, som gråta, då de vinna och gälltjuta, då de förlora. Bort med dylika personer, ty de göra hundarna opålitliga och riva sönder kamratskapet inom klubben.

Fram för verklig sportmannaanda till kamratskapets höjande, och låt oss var och en i sin stad försöka vara

DEN VERKLIGA SPORTMANNEN.

Iron.

Filmstadens Kelloo, SKKS 31 DD.

Från Karlskronafronten

Svenska Schäferhundklubbens Karlskronaavdelning avhöll söndagen den 29 januari 1939 årsmöte å Stadskällarens klubbрум, varunder avdelningen valde sin styrelse, som fick följande sammansättning: *Ordförande*: statspolisman Albin Johansson; *Sekreterare*: Fru Elsa Rosberg; *Kassör*: Herr Gottfrid Eriksson. Till korresponderande ledamot med huvudavdelningen utsågs ordföranden.

Uppdrogs åt styrelsen att efterhöra hos Svenska Schäferhundklubbens styrelse, om det möjligen skulle gå för sig att i sommar få tillstånd att anordna en brukshundstävling i Karlskrona. Även en del andra angelägenheter behandlades.

Glädjande nog har Karlskronaavdelningen under det gångna året icke legat på latsidan. Varje söndag har träningsövningar avhållits på Vämö, samt dessutom har avdelningen gjort trenne skyddshundsuppvisningar, som letts av avdelningens ordförande, i Tingsryd, Ronneby och Olofström. Uppvisningarna, vari deltog sex förare med sina schäfrar, samlade ganska mycket folk och applåderades livligt. Det, som slog mest an på publiken var, då samtliga hundar på en gång klättrade över det 2 1/2 meter höga planket.

Till söndagen den 9 oktober 1938 hade Kristianstads Hund-dressyrklubb (en fristående klubb) inbjudit avdelningen till en privat tävlan med skyddshundar. Inbjudan accepterades och i tävlingen deltog 4 schäferhundar från vardera klubben. Såsom prisdomare fungerade statspolisman Albin Johansson och tvenne representanter från Kristianstad. Det visade sig från början, att Karlskronahundarna voro sina medtävlare vida överlägsna och hemförde även den slutliga segern. Prislistan fick följande utseende:

1:sta pris och hp. Vargo, förare Herr Gottfrid Eriksson, Karlskrona, 292 poäng; 2:dra pris Buck, för. Herr Oile Nilsson, Karlskrona, 290 p.; 3:e pris Sappo, för. Herr Gunnar Eriksson, Rödeby, 286 p. och 4:e pris Gerro, för. Herr Axel Berg, Karlskrona, 284 poäng.

Dessutom har på höstsidan en privat tävlan hållits inom avdelningen, en s. k. klubb-tävlan, och då bestämdes, att endast en hund i varje klass skulle erhålla pris, nämligen den som erhöill högsta poängtalet, som skulle börja med högst 10 för varje moment och sedan gå nedåt allt efter förtjänst. Fem hundar ställde upp, varav tre i öppen- och två i nybörjarklass. Placeringen blev följande:

I öppen klass segrade Buck med 81 poäng, förare Herr Olle Nilsson. I nybörjarklass segrade Hassan med 55 poäng, förarinna Fru Svensson.

Brukshundsuppfoedingens psykologi och teori

En utredning av D:r Hansmann. Overs. fr. tyskan av

H. Sch. och A.-G. S—n.

Vad är nu brukshundsuppfoeding? Den lilla valpen, som kommit till världen, är ju icke alls färdigutvecklad. Visserligen har han enligt utvecklingslagarna under några veckors tid erhållit kraft och näring från modern, men dock till en viss gräns.

Efter födelsen fortsätter valpens utveckling, men nu i en annan omgivning. Med samma omsorgsfullhet som förut i moderlivet skall nu valpen uppfoedas. Ty endast och allenast på den nya omgivningen beror det, vilka av de tusende olika anlagen, som skola vidare utvecklas eller förträngas och undertryckas.

Om valpen blir riktigt uppfoedd, om han står, går, ser, springer, spårar, lär sig att betrakta människan såsom vän eller som fiende beror, förutom på de medfödda anlagen, även mycket på omgivningen. Sålunda är det icke blott en ärftlighetsfråga, utan även i hög grad en omgivningsfråga.

Arvsanlagen och uppfoeding skapa rasen. Uppfoeding och uppfostran skapa prestationerna. Av en katt kan man givetvis icke få fram en polishund. Av en karaktärssvag hund kan man ej heller "uppfostra" en brukshund. Men däremot kan man av en liten valp med de bästa anlag och förutsättningar få fram en dålig hund.

Man kan t. ex. göra följande experiment: En kull på åtta valpar delas upp i två delar — fyra få modern behålla, medan de fyra andra få en amma, som anskaffas från annat håll. Amman är frisk och kraftig och har tillräckligt med mjölk, men hon är skygg och misstänksam mot alla människor; möjligen till följd av den nya omgivningen eller på grund av sin egenskap såsom fostermoder. Den riktiga modern är däremot lugn, ty hon är van vid människorna och omgivningen.

Om man sedan besiktigar valparna vid sex veckors ålder, så kan man konstatera, att de valpar, som fått stanna hos modern, uppfostra sig precis som hon. De komma fram och låta sig smekas och börja leka med personer, vilka äro bekanta med modern, samt taga emot föda etc.

Helt annorlunda uppfostra sig ammans fyra fosterbarn, de äro i alla avseenden en kopia av henne. De uppfostra sig sålunda precis som hon, de äro nervösa och skygga. Den första "läraren" är modern (vare sig det är den riktiga eller en amma), som uppfostrar och dresserar sina små. Tyvärr gör hon även något annat. Hon utformar karaktären på dem åt henne anförtrödda och värdefulla avelsdjuren. Redan under ett par veckor har hon hunnit forma valparna så, att denna form under deras återstående liv icke går att gjuta om. Den har redan stelnat och den skulle gå sönder vid varje försök till omgivning. Sålunda finna vi, att hundarnas karaktärer redan under första levnadsveckan få en bestämd form, som sedan möjligen kan filas och putsas, men knappast låter sig ändras i någon större omfattning.

Det är därför bättre att låta modern behålla alla åtta valparna, än att överlämna en del av dem till en nervös fostermoder.

Brukshundsuppfoedingen börjar redan hos avelstikarna. Om en nervös moder själv föder och "uppfostrar" sina valpar, blir följderna också nervösa valpar. *Lägg därför aldrig på valpar undan en nervös och karaktärssvag tik!*

Vi behöva blott se på tiken, som bäst visar oss hur hon

"uppfostrar" sina valpar, hur hon lär dem ligga och stanna kvar och hur hon uppväcker deras skyddsdrift etc. För oss förefaller det vara en lek, då hon rasar med sina barn, som genom denna lek bliva kraftiga och muskulösa.

Snart nafsar valpen tag i byxorna eller i handen på någon person, som klappar den, han morrar ilsket, precis så som modern gjorde, då hon lekte med honom. Efter några dagar säger uppfoedaren till en bekant: "Tag mig i armen, så skall du få se hur valpen försvarar mig". Det redan utvecklade uppövas och uppfoedaren arbetar vidare på att få fram den skarpa hunden.

Utvecklingen fortskrider och en vacker dag kommer hundens spårdrift. Valpen sätter nosen i marken och börjar gå efter någon vittring — med andra ord, han börjar spåra. Nu är tiden inne för uppfoedaren att arbeta fram brukshundsanlagen och försiktigt dag för dag arbeta upp valpens gryende spårdrift. Han kommer snart att erfar huru fort den lilla valpen lär sig och hur säkert han kan hålla ett trettiometers spår. Valpens tidigare lek har ändrats, han leker "spåra", och den leken utvecklar och befäster hans spår-anlag.

Vi veta, att allt måste läras. Synen är exempelvis medfödd. Medfödda äro visserligen anlagen och förmågan att kunna lära se. Först genom ljusets inverkan utvecklas syncellerna. Utan ljus under de första levnadsdagarna kunna valparna icke lära sig att se. Samma är förhållandet enligt våra erfarenheter med hundens näsa, med förmågan att kunna lukta. Och särskilt då med spårandet. Om luktsinnet icke finge utvecklas, skulle hunden aldrig lära sig spåra. *Utän spårarbete, ingen spårhundsuppfoeding!*

Spårhundsfrågan är naturligtvis först och främst en uppfoedningsfråga, en ärftlighetsfråga, därom råda inga tvivel. Lyckligtvis ha vi i våra brukshundsraser tillräckligt med brukshundsblod. Enligt mina gjorda erfarenheter, som sträcka sig till ett 10,000-tal hundar, ha 40 till 50 procent av alla hundar haft tillräckliga anlag för att kunna prestera ett gott spårarbete, om de blott uppfoötts och uppfostrats till spårhundar.

I Tyskland är sålunda språhundsfrågan en uppfoedningsfråga.

Bevisliga spår-anlag hos äldre hundar äro så gott som i alla fall endast ett bevis på att dessa hundar redan lärt sig spåra, om även ofullständigt. Varje prestation, den må vara aldrig så liten, kan endast utföras om den först blivit inlärd, och prestationerna visa tillbaka på anlagen. — *Varje annan anlagsprövning är bedrägeri, ett själbedrägeri —!*

Vad innebär nu begreppet att lära sig? Att lära sig, är att lära bort felen. Detta är uppfostrans hela hemlighet — lärandets dressyr. Den, som icke förstår detta, kommer att göra fel som brukshundsman — göra fel och lära bort dessa.

Om en 10—12 veckors valp går ett 30 meter långt spår, så är det likgiltigt, om spåret gått av ägaren eller av en främmande eller om det så vore ett spår efter en kvast, som släpats fram, ty hunden måste först lära sig spåra. Om Ni sammankopplar detta kvastspår med spåret efter den som släpat kvasten, så kunna Ni nästa gång låta hunden spåra utan kvast. Han följer sedan lika ivrigt på människospår.

En utsökt vacker huvudbild av imp. avelshunden Billo v. Hannover, äg. Fru Dagny Torén, Stockholm.

Nästa gång spårar unghunden på ett 30 meter långt spår, på vilket Ni lagt ner ett föremål. Valpen stöter härunder på detta föremål. Nu stannar Ni hunden, som föres i lina, bredvid föremålet, tager upp detta och berömmar honom. Har Ni sålunda några gånger övat detta, upptäcker Ni säkert snart, att hunden en vacker dag stannar framför föremålet och viftar med svansen. Unghunden har markerat föremålet rent på lek och så ännu en sak, hunden är medveten om, att finlandet betyder beröm, ett nöje för honom. Finlandet har ju alltid åtföljts av beröm. Arbetet är roligt, hunden arbetar glatt vidare.

Att lära sig är, såsom förut nämnts, att taga bort felen. Spårrenhet skall hunden från början lära sig. Denna konst lär han, då han förhindras att växla in på förledningsspår. Just därför måste Ni lägga in förledningsspår, så fort hunden lärt sig att följa ett spår. Markerar han endast förledningsspåret, så beröm honom med "så va bra". Försöker han däremot växla in på detta spår, så förhindra detta och led in honom på det rätta och beröm honom, så fort han spårar vidare. (Under inlärandet måste hunden alltid föras i lina —!).

Efter någon tid gör ni en angenäm upptäckt: hunden håller spåret, trots förledningsspår, han börjar bli spårren, ty han har från början lärt sig att icke gå in på förledningsspår. Ni kommer även att göra ännu en upptäckt, nämligen att hunden med en svansviftning påvisar förledningsspåret, han betar sig så som om Ni berömt honom. Vidare kommer Ni att finna, att det är betydligt lättare

att arbeta med, än utan förledningsspår, ty hunden lär sig på detta sätt att med större iver spåra.

Övergå så fort som möjligt att arbeta på gamla spår, ty dessa äro icke svårare för unghunden än de nya! Ett tre timmar gammalt spår kan för hunden hava större vittring än ett tre minuters. Låt också lägga nya förledningsspår. Endast den spårhund, som lärt sig att arbeta på gamla spår, utarbete eller över huvudtaget arbeta på dessa. Det är blott vidskepelse, att gamla spår äro svårare än färska —!

Här förtjänar påpekas, att det icke finns någon spårren hund, som endast går på människans individvittring. På människospår finnes nämligen ingen individvittring, ett sådant påstående är också vidskepelse. Själv har jag arbetat på och prövat denna sak i tio år, så jag vet, att det är så! Våra årslånga försök äro nu avslutade och jag kan ansvara för, vad jag sagt. Min uppgift är färdig, och nu få andra taga vid.

Det måste betecknas som ett under, att det finnes hundar, som säkert och målmedvetet utarbete t. o. m. över tolv timmar gamla människospår, vilka lagts över alla upp-tänkliga förledningsspår —!

Men anlagen till detta under hava till en del alla till världen kommande brukshundar. Uppfödarens uppgift är blott att utveckla dessa anlag, arbeta fram begåvningar, befästa och att systematiskt träna — med tålmod, med bestämthet, men alltid anpassa detta arbete efter hundarnas kroppsliga förmåga, ty för mycket är ofta skadligare, än för litet.

Till sist vill jag poängtera, att *brukshundsavel är prestationsavel med brukshundsprövade föräldrar, vilkas förfäder likaledes äro prövare —!*

Södertäljeavdelningens tränings-tävling i Vretafors

Den 18 september voro Södertäljeavdelningens medlemmar inbjudna till den årligen återkommande tränings-tävlingen i Vretafors, civilassessor Sigge Wettermarks domäner i Ösmo. För undertecknad, som hade äran vara med och döma tävlingen, var det den första men hoppas ej sista gången i Vretafors. Trots att det dugregnade flera gånger under dagens lopp, var humöret prima hos samtliga deltagare, men så är också Vretafors synnerligen vackert med sina skogbevuxna åsar och den däremellan djupt liggande, vackra dalen med sin ringlande å. Ja, det är en gudabenådad plats.

Spåren förlades till den kuperade skogsterrängen med resultat, att samtliga hundar utom Scheik misslyckades i detta moment. Scheik klarade dock spåret först efter 3:e påsläppet. Orsaken till detta grundliga misslyckande anser jag vara ensidig träning på öppna fält. Nej, klubbkamrater! träna Edra hundar på omväxlande terräng och lägg gärna spåren över hinder såsom gärdsgårdar, större diken, åar, vägar o. s. v., så att hunden ej känner sig bortkommen inför uppgifter av mera ovanliga slag. Var ej rädda för att träna på spår, överkorsade av andra. Först då kunna vi få någon nytta av hundens näsa inför kommande verkliga uppgifter.

Så komma vi till sakstövningen. Även här var Scheik bäst, men hade sällskap av Stockholmstiken Cara. Appell och manarbete gott.

Vinnare av tävlingen blev Cara, äg. och för. hr Knut Westin, Sthlm, med 246½ poäng, 1:a in-teckn. i Vretafors-

pokalen. 2:a Scheik, äg. och för. hr Martin Norman, Södertälje, 203 p. 3:e Rinty, äg. och för. hr Claes Andersson, Hagalund, 176 1/2 p. 4:a Steppvargens Mona, äg. och för. hr John Almberg, Södertälje, 158 p. och 5:a Bicky, äg. och för. hr Gösta Nordeman, Södertälje, 130 p. Av de två hundar, som tävlade i appellklassen, vann Kelloo, äg. och för. hr Pontus Andersson, Södertälje, före Zarras, äg. och för. hr Claes Andersson, Hagalund.

Ett par gånger under tävlingens gång blev det avbrott för kaffedrickning. Efter tävlingens slut bjödös vi på middag, som aväts med god aptit. Vid kaffet skedde prisutdelningen, och så voro vi färdiga att anträda vår hemfärd, fortfarande med prima humör och fullt med svamp i portföljer och korgar.

Då vi av assessor Wettermark inbjödös till nästa års Vretastävling, accepterades detta med stort anklag och jubel. Säkert är, att vi samtliga nästa år önska komma åter, och anslutningen blir nog ännu större än den var denna gång. Ett hjärtligt tack till vår hedersledamot Sigge Wettermark för denna härliga dag och måtte intet hindra oss, att nästa år komma igen!

Gunnar Ekstedt.

Verksamhets- och förvaltningsberättelse

Styrelsen för Svenska Schäferhundklubben får härmed avge följande verksamhets- och förvaltningsberättelse för tiden 1/1—31/12 1938.

Som styrelse har under året fungerat:

ORDINARIE LEDAMÖTER:

Ordförande: Avdelningschef Helge Scholander;
Vice ordförande: Ingenjör A. Bergström;
Sekreterare: Fröken A.-G. Sellman;
Skattmästare: Telegraftjänsteman G. Hj. Jansson;
Tävlingsledare: Ingenjör Gunnar Ekstedt samt
Föredragschef: Kamrer Eric Sandstedt.

SUPPLEANTER:

Köpman Lennart Bolmström, Redaktör G. Holmström, Verkmästare Ernst Guldbrandsson och Herr Elis Claesson.

Herr Bolmström har avflyttat till Malmö och på grund därav den 1 juni 1938 lämnat styrelsen.

MEDLEMSANTALET:

Klubbens totala medlemsantal vid årets slut uppgick till 398, därav 10 styrelse-, 2 heders-, 10 korresponderande-, 5 ständiga och 186 ledamöter tillhörande underavdelningarna.

UNDERAVDELNINGARNA:

Underavdelningarnas medlemsantal uppgick såsom förut nämnts till 186 och fördelade så, att Södertälje hade 32, Göteborg 96, Gefle 40 och Karlskrona 18 medlemmar.

UTSTÄLLNINGAR:

Under året hava trenne utställningar avhållits: i Södertälje den 8 maj, prisdomare: överkonst. Sigfr. Sund; i Stockholm den 11 september, prisdomare Herr C. Conrad J:or, Berlin, samt i Gefle den 2 oktober, prisdomare: överkonst. Sigfr. Sund.

Årets Stockholmsutställning omfattade blott en dag mot två dagar vid tidigare utställningar. Denna styrelsens ifrågasvarande åtgärd hälsades med tillfredsställelse av de flesta utställarna, som därigenom befriades från att offra en kanske dyrbar arbetsdag.

TÄVLINGAR — bruksprov:

Följande tävlingar för skydds-, spår- och rapporthundar hava hållits:

Skyddshundstävlingar i Stockholm den 15 maj och 4 september; i Göteborg den 24 april och 25 september samt i Södertälje den 10 april och 23 oktober;

Spår- och rapporthundstävlingar i Stockholm den 18 april och 30 oktober.

Dessutom hava träningstävlingar avhållits i Stockholm vid klubbens sportstuga: för skyddshundar — appell — den 6 mars, 24 april och 21 augusti och för spår- och rapporthundar den 27 mars 9 och 16 oktober, varjämte en nattävling avhållits.

DRESSURKURSER:

Klubben har under året avhållit blott en dressyrkurs, som började den 7 februari, med herr Axel Brandt såsom kursledare.

Höstkursen blev inställd till följd av för ringa deltagareantal.

TIDSKRIFTEN:

Tidskriften, Våra Schäferhundar, har utgivits med 4 nummer, varav det första redigerades av Redaktör G. Holmström och de tre senare av överkonstapel S. Sund, som är tidskriftens ansvarige utgivare.

VANDRINGSPRIS:

Vid årets slut förfogade klubben över icke mindre än 24 stycken ståtliga vandringspris.

KLUBBSAMMANTRÄDEN:

Tvenne ordinarie sammanträden hava under året avhållits; nämligen: vårsammanträdet den 5 och höstdito den 10 december. Dessutom hava trenne extra sammanträden, s. k. klubbafnarn, avhållits den 16 februari, 15 maj och 27 oktober. Styrelsen har hållit 10 protokollförda sammanträden.

FÖRSÖKSUTBILDNING AV LEDARHUNDAR:

Under året har klubben i samråd med Kronprinsessan Margaretas Arbetsanstalt och De Blindas Förening bedrivit försöksutbildning av ledarhundar under ledning av den tyske dressören herr Fritz Dominick, Berlin, som åtagit sig att dressera 5 stycken hundar. Resultatet blev över förväntan mycket gott och manar till fortsatt arbete till lidande människors fromma och för beredande av ett vidare arbetsfält för våra duktiga schäferhundar. Våra medlemmar hava visat ett rörande intresse för denna sak, vari många aktivt deltagit.

KLUBBENS EKONOMI:

Den ekonomiska ställningen framgår av efterföljande siffror:

Fordringar:

Saldo till år 1939.....	kr.	246:96
Insatt å bank.....	„	109:82
Räntor	„	20:62
Inventarier	„	924:74
Uppvisningstruppen	„	91:22
Annonsfordringar	„	460:00
Diverse personer	„	67:20
Summa kronor		1.920:56

<i>Skulder:</i>	
Tidskriften	kr. 333:00
Spaningsprisfond	„ 15:00
Kapitalkonto	„ 1572:56
Summa kronor	1.920:56

<i>Inkomster:</i>	
Saldo från år 1938	kr. 5:17
Medlemsavgifter	„ 1713:30
Tidskriften	„ 221:20
Tävlingar	„ 693:60
Träningsstävlingar	„ 90:00
Utställningar	„ 1809:50
Förlagsartiklar	„ 182:90
Kurser	„ 310:00
Sportstugan	„ 357:11
Föredragsavdelningen	„ 10:00
Uppvisningstruppen	„ 117:80
Annonser för 1937	„ 168:90
Summa kronor:	5.679:48

<i>Utgifter:</i>	
Aterbe. av medl. avg.	kr. 12:00
Tidskriften	„ 824:43
Tävlingar	„ 809:79
Träningsstävlingar	„ 146:84
Utställningar	„ 1.648:77
Förlagsartiklar	„ 66:65
Kurser	„ 350:00
Sportstugan	„ 377:99
Föredragsavdelningen	„ 71:40
Representation	„ 62:90
Uppvisningstruppen	„ 209:02
Porton	„ 314:40
Diverse	„ 537:41
Saldo	„ 246:06
Summa kronor:	5.679:48

Slutligen ber styrelsen att till alla och envar, som på ett eller annat sätt bidragit till att underlätta arbetet för styrelsen eller i övrigt bidragit till allas vår vän Schäferhundens popularisering, få framföra sitt förbindligaste tack under uttalandet av den förhoppningen, att vi icke må förtröttnas, utan alltjämt med framgång komma att arbeta vidare.

Stockholm den 4 mars 1939.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE

Revisionsberättelse

Undertecknade, utsedda att granska Svenska Schäferhundklubbens räkenskaper och förvaltning för tiden 1/1—31/12 1938, få, efter verkställd revision, angiva följande berättelse:

Vi hava tagit del av för revisionen nödiga handlingar och verifikationer, och funnit räkenskaperna förda med synnerlig omsorg och ordning. Några enstaka protokoll äro förda på lösa ark, men vi anse det vore bättre att de i likhet med övriga protokoll föras i fast bok.

Beträffande klubbens ekonomiska ställning hänvisa vi till styrelsens berättelse.

Då någon anledning till anmärkning för övrigt icke finnes få vi tillstyrka full och tacksam ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattar.

Stockholm i februari 1939.

H. Hermansson.

Axel Hellgren.

Vad mina tjänstehundar uträttat

av statspolisman Alb. Johansson.

I ett tidigare nummer av denna tidskrift berättade polisman Johansson om en del händelser från sin tjänst, då polishunden kommit till användning. Här nedan få vi återigen tillfälle att läsa om hans duktiga hundar, som bidragit till att underlätta hans arbete. Herr Johansson skriver:

I juni 1933 blev jag kallad av landsfiskalen att med min hund biträda honom vid anhållandet av en sinnessjuk lägenhetsägare, som med skarpladdat gevär låg och vaktade sina i skogen betande kor. Landsfiskalen hade nämligen tidigare på exekutiv auktion försålt korna. Nu låg den forne ägaren och vaktade djuren, så att ingen skulle kunna föra bort dem. I sällskap med landsfiskalen anlände jag med hunden, som släpptes lös mot den sinnessjuka jordbrukaren, som ställdes av hunden, varpå mannen blev anhållen, så att de nyvordna ägarna kunde ostört avhämta sina kor.

*

Året därpå i april månad inställde jag mig i sällskap med min hund i Kuggeboda i Listerby socken för att biträda ortens polis att söka reda på en okänd mansperson, som en lördagskväll vid 11-tiden slagit sönder ett fönster till en ensamstående stuga, där en kvinna bodde, och krutit in i tydlig avsikt att öva nesligt våld mot kvinnan. Av bullret, som uppstod, väknade kvinnan och lyckades taga sig ut genom ett på stugans baksida varande fönster, varefter hon i skydd av mörkret kunde begiva sig fram till närmaste granngård och begära hjälp. Flera personer följde kvinnan hem, men vid deras ankomst var mannen försvunnen. Vid min akomst till ort och ställe tidigt påföljande söndagsmorgon, iakttog jag nedanför det krossade fönstret tydliga fotspår, vilka sannolikt voro identiska med den ifrågakvarande inkräktaren. Hunden fick upp ett spår, som emellertid var ganska gammalt, varför hunden gick mycket långsamt. Han gjorde en runda i den intilliggande skogen, kom så ut på en mindre väg, som han följde cirka 600 meter, varefter han vek av en annan mindre väg, som han slutligen följde ett 100-tal meter fram till en mindre stuga, där han stannade.

Vid närmare undersökning konstaterades, att i stugan bodde en vägarbetare, som polisen tidigare haft anledning att intressera sig för. Mannen togs i förhör men nekade till brottet samt påstod, att han vid den tiden ifråga uppehållit sig på ett kafé. På hans händer fanns emellertid ett flertal skärsår, vars uppkomst han icke kunde förklara på annat sätt, än att han under bollspel fallit och skurit sig. Men hur det var så föll han till föga och erkände det som lades honom till last. Därefter fick mannen gå den väg han tidigare gått från stugan, och det visade sig, att det var just den väg, hunden gått. Sedermera blev mannen också dömd vid häradsrätten.

*

Någon dag i maj 1935 begärde en lantbrukare i Nättraby polishund, emedan han vid flera tillfällen märkt, att hö stulits från hans höskulle. Jag begav mig dit och hunden fick upp ett spår, som vi sedan följde cirka 4 kilometer fram till ett litet torp, där hunden gick in genom den öppna ladugårdsdörren och fram till en undangömd vrå, där tre säckar hö förvarades. Vid förhör med torparen, erkände denne, att han under natten tillgripit höet till sina två kor. Vidare erkände han, att han vid flera tillfällen under vintern på liknande sätt stulit såväl hö som halm från nämnda lantbrukare. Torparen blev lagförd och dömd för tillgreppen.

Forts.

Skyddshundstävlingen i Södertälje

Söndagen den 23 oktober avhöll Svenska Schäferhundklubben sin sista skyddshundtävling för året. Det var Södertäljeavdelningen, som stod för rusthållet. Till tävlingen, som var förlagd till avdelningens sportstuga med dess omkringliggande förträffliga spårmarker, hade blott 8 hundar anmälts, därav 6 i segrareklass och 2 i öppen klass (5 hundar från Stockholm).

Fullmäktige var överkonstapel Sven Arvid Johansson.

Domare: Fröken Ruth Ekstedt, Ingenjör Gunnar Ekstedt samt undertecknad. Som tävlingsledare fungerade Herr A. Torberg, Södertälje. Vädret var under dagen relativt bra. Tävlingen började som vanligt med spårarbete, vilket samtliga hundar klarade utom Vargen Excelsior, som missade kapitalet.

Som första hund på spår startade *Vargen Excelsior*, äg. Fotograf Uno Friberg, Sthlm, förare Polisman Ernst Lövgren, Södertälje.

Vargen misslyckades med spåret, men klarade sakstövningen desto bättre. Appellen medelgod. Skyddsarbetet blev ganska ojämnt, varför Vargen endast uppnådde 216 poäng.

Nästa hund var *Clodo Greifsson av Rekola*, äg. och förare Köpman Axel Hellgren, Sthlm.

Spåret klarade han efter 3:dje påsläppet. I sakstövningen fann han bägge föremålen efter god stövning. Appellen blev för Clodo rätt så ojämn. Manarbetet var däremot bra utom i återkallande från figurant, där han kunde varit snabbare. Slutresultatet 241 1/3 poäng.

Cara, äg. och förare Herr Knut Westin, Stockholm, gjorde ett förstklassigt spår och dito sakstövning. Appellen var jämn och bra. I manarbetet blev det höga betyg, utom i överfall, ställande av flyende samt bevakning av figurant, där hon var för ivrig. Placering: 1:sta pris och första inteckningen i Södertäljeavdelningens Nya Vandringspris för 277 2/3 poäng.

Vargamors Pojk, äg. och förare Herr E. F. Andersson, Stortorp, började med ett finfint spår, men han hade oturen att finna blott ett föremål i sakstövningen, trots mycket god stövning. Appellen var tiptop med höga betyg, 6:or och 5:or. Skyddsarbetet bra utom i återkallandet från figurant, där Pojken var något sen.

Placering: 2:dra pris och 259 1/3 poäng.

Foya, äg. och förare Herr G. B. Gustavsson, Sundbyberg, lyckades bra med spåret, trots att hon hade mycket för hög fart. Sakstövningen god, 2 föremål. Appellen var genomgående jämn. Manarbetet bra utom i ställande av flyende

och bevakning av figurant, där Foya bet alldeles för mycket.

Placering: 3:dje pris. 253 1/3 poäng.

Scheik, äg. och förare Herr Martin Norman, Södertälje, hade även han för stark fart på spåret och lyckades efter mycken stövning få tag i apporten. I sakstövningen fann han båda föremålen efter bra stöv. Medelgod appell och dito manarbete, frånräknat ställande av flyende figurant, där han bet nästan i ett.

Slutresultatet: 240 1/3 poäng, första inteckningen i Portus Anderssons Vandringspris för spår och appell till bästa Södertäljehund.

Öppen klass.

Steppevargens Mona, äg. och förare Herr John Almberg, Södertälje, en lovande tik, som gjorde ett lugnt och säkert spårarbete och fann bägge föremålen i sakstövningen, efter fartfyllt arbete. I appellen blev det låga betyg i läggande och skall på kommando. Övriga moment medelgoda. I manarbetet var skallet svagt för figuranten, som hon sedan lämnade. I återkallande från figurant kom hon utan kommando och i återstående moment skötte Mona sig utmärkt.

1:sta pris. 215 2/3 poäng.

Bicky, äg. och förare Herr Gösta Nordeman, Södertälje, fann apporten på första påsläppet och båda föremålen i sakstövningen. Appellen bra utom i skall, där hon föredrog att vara tyst. Manarbetet mycket svagt.

Slutresultat: 150 2/3 poäng, ej uppflyttad i segrarklass.

Till sist ett hjärtligt tack till mina meddomare och övriga funktionärer och inte att förglömma Södertälje avd. damer, som bjödo på en förträfflig lunch.

Ernst Guldbbrandsson.

Från vår Hedersledamot S. W. hava vi mottagit följande:

Herr Avdelningschef

H. Scholander

Stockholm.

I besittning av Eder älskvärda skrivelse den 27/2—39 ber jag härmed få återställa den skrivelsen bifogade turneringsordningen, av vilken jag med intresse tagit del.

Därjämte ber jag skriftligen få bekräfta min inbjudan till klubben att årligen under augusti månad på Wretaforss anordna en tävling med Schäferhundar.

Vidare bekräftar jag härmed min utfästelse att uppställa ett vandringspris för tävlingen, vilken senare — åtminstone till en början — torde böra utformas som en grupptävling mellan Stockholm och Södertälje med ett lika deltagareantal av högst fem hundar för vardera gruppen.

Mitt syfte med dessa tävlingar är att de skola utgöra ett led i strävandet att inom schäferhundsrasen vidmakthålla en hög brukshundsstandard; och ur denna synpunkt torde den ovannämnda turneringsordningen vara väl lämpad att komma till användning — om ock i något förenklad och modifierad form.

Det bästa torde emellertid vara, att de båda grupper det här närmast gäller, nämligen Stockholm och Södertälje, gemensamt utarbete den prövningsordning, som slutligen skall gälla vid Wretaforssspelen.

Min egen roll vid spelen kommer att begränsas till utövande av värskapet.

I förhoppning att de planerade anordningarna måtte bli till verklig nytta för rasen och därjämte årligen förskaffa oss och våra kära hundar en dags uppfriskande friluftsliv ute i Guds sköna natur, har jag äran teckna

Med utmärkt högaktning

S. Wettermark.

K R Ö N I K A

av SIGFR. SUND.

Inom vår hundvärld förekomma sammanträden litet då och då, däribland är det vanligt med ett höst- och ett vårsammanträde avhållas inom Svenska Schäferhundklubben. Just ett sådant vårsammanträde avhölls lördagen den 4 mars, ett alla tiders sammanträde. Aldrig har jag någonsin varit med om något så lugnt möte som detta. Jag vill tro, att hela föredragningslistan under vice ordförandens, hr Hj. Janssons, regi avverkades på kortare tid än 15 minuter. Ändock upplästes såväl styrelse- som revisionsberättelse, vilka bägge tillhoppa upptogo minst trenne fullskrivna foliosidor.

På restaurant Tre Remmare hade på utsatt tid inträffat ett 25-tal medlemmar, vilket antal så småningom ökades ju längre tiden fortskred och vi närmade oss supén och dansen. Supén avåts under bästa tänkbara stämning, det var fröjd och gamman. Styrelseledamoten herr Axel Hellgren, som för kvällen fungerade som klubbmästare, hade anskaffat en alldeles utmärkt musik om tre personer, som av hjärtans lust spelade särskilt av oss äldre kända stycken från flydda tider. Schäfervisan sjöngs och dansen trädde till inpå småtimmarna, då vi nöjda och glada åtskildes och gingo var och en till sitt.

Under kvällen hade vår nye skattmästare och hans fru samt fröken R. Ekstedt ordnat med en liten inkomstbringande tillställning, som uppskattades utan undantag av de närvarande. Det skulle för övrigt sett ut om någon medlem varit närvarande, som icke på något sätt önskat bidra till klubbens ekonomi. Ty vi äro alltfjämt nödsakade att söka anskaffa medel till klubbens löpande utgifter. Var och en kan alltid på något sätt draga sitt strå till stacken. Ett mycket bra och för övrigt synnerligen inkomstbringande sådant är att hjälpa till med varjehanda vid klubbens tävlingar och utställningar, utan att därför begära någon ekonomisk ersättning. Visserligen är det inom olika sammanslutningar ganska vanligt, att varje än så liten handräckning skall ersättas. Detta måste vi försöka eliminera inom vår lilla klubb, som givetvis inte tål vilka ekonomiska påfrestningar som helst. Det är bättre att äga en liten men stabil förening, än en stor, som med nöd och näppe klarar sina finanser —!

*

Socialdemokraten, som från början icke visade något särskilt intresse för vår nya verksamhetsgren — ledarhundrörelsen — hade den 17/2 39 infört en särskilt framträdande artikel jämte fotografi av en blind med sin ledarhund.

Rubriken löd: "Schäfern en utmärkt trafiklots". Arg blindhund ordnade plats på spårvagnen". "Ny kurs för utbildning av förarhundar börjar i mars."

Med glädje erfar man att just pressen visar förståelse för denna behjärtansvärda sak. Det är ju alldeles givet, att vi icke kunna så här i början framvisa så värst lysande saker. Men vi göra så gott vi kunna och sträva ärligt för att åstadkomma någon liten hjälp åt våra icke seende medmänniskor, vilka i vanliga fall äro så hjälplösa ute i trafikvimlet, där man i nutidens brådska icke ens lägger märke till den blinde trafikanten, där han söker lotsa sig fram. Med hjälp av en god ledarhund, kan den blinde taga sig fram snart sagt var som helst. Låt oss arbeta vidare! Låt oss tacka alla dem, som arbeta för denna sak —!

*

Från Svenska Kennelklubben hava vi mottagit följande lilla notis:

"Svenska Kennelklubbens 50 års jubileum 1939.

År 1939 högtidlighåller Svenska Kennelklubben sitt 50-årsjubileum. I anslutning till jubiléet kommer klubben att utgiva en förnämlig jubiléumsskrift om c:a 200 sidor, som gratis utdelas till klubbens medlemmar. Med anledning härav har medlemsavgiften för 1939 höjts till 15:— kronor. Jubiléumsfesten äger rum den 3 juni i Stockholms stadshus i samband med klubbens jubiléumsutställning i Stockholm den 3—4 juni 1939."

Så långt notisen. Vi hava nöjet att nämna några ord om Svenska Kennelklubben och dess historia på en annan plats i denna tidskrift.

*

Som sagt den 3—4 juni i år går Svenska Kennelklubbens jubiléumsutställning av stapeln i Stockholm. Då hoppas vi få se många vackra schäfrar utställda därstädes. Hundar, som komma att bliva en prydnad för utställningen. Vi hava ganska gott om vackra och karaktärsstarka djur, kom med dessa och slå ett slag för vår klubb —!

*

Signaturen *Quelqu'une* i Svenska Dagbladet har anmodat Svenska Schäferhundklubben, som sign. anser har utträttat ett förtjänstfullt arbete i ledarhundsfrågan, att i skrift använda benämningen ledarhund i stället för blindhund. — Jo, visst ska vi göra så, ty allt som är bra, göra vi så rysligt gärna.

Men man måste i all försiktighet draga på munnen, då man just i Svenska Dagbladet läser ordet blindhund, då alla övriga tidningar undantagslöst brukat ordet ledarhund. Tyst min mun får du socker...!

*

Det var nog med en viss ängslan i blicken som de ledande inom klubben den 6 november överlämnade de nyexaminerade ledarhundarna till sina nya ägare. Hundarna voro alla duktiga och överträffade de djärvaste förväntningar. Den saken är klar. Hur skulle det manne komma att gå? Så länge skoldrillen satt kvar, skulle det nog gå bra, men sedan—? Skulle de manne foga sig i sin nya miljö utan att hitta på allehanda konst? Lyckligtvis ha alla dessa våra farhågor skingrats. Hundarnas lärare, herr Dominick, var här på en blixervisit i början av februari och kontrollerade sina skyddslingar. Redan efter ett par timmar efter ankomsten hit, sågs han i full fart ute vid Tomtebodan med kontrollerandet av de tre i Stockholm placerade hundarna. Två av dessa visade ett arbete, som tangerade höjden av en ledarhunds prestationsförmåga. Den tredje däremot lade onödigt mycken kraft i sitt arbete, men efter ett par timmars skolarbete blev han åter den gamla, säkra ledarhunden. Herr Dominick kunde därefter glad i hågen företa sin inspektionsrond uti landsorten, där han gjorde samma glada upptäckt.

Sålunda kunna vi glädja oss åt att försöket med ledarhundar här i landet slagit synnerligen väl ut. Vår vän schäferhunden har fått ett nytt, stort arbetsfält, en uppgift, till vilken han synes väl skickad.

*

En beklaglig syn kan man säga det är att ute i staden få se en hund i sällskap med en "fyllhund" — en husse, som med en viss svårighet lotsar sig fram i trafikvimlet. Tack vare hunden, som han leder i koppel, klarar sig människovraket tämligen bra. Hunden strävar tydligen hemåt —! Det jag såg denna gång, var icke en schäferhundägare med sin hund, utan en vanlig liten hund av blandras, men detta hindrar ändock inte, att man tycker, att synen inte är så värst uppbygglig.

Vi få väl innerligt hoppas, att ingen schäferhundsägare uppträder berusad i sällskap med sin hund på våra gator eller annorstädes—! Skulle mot all förmodan någon person vara medlem av klubben, torde det vara på sin plats, att denne lämnar klubben och framförallt överlämnar hunden till någon annan person. Hundsammanslutningar, där t. ex. styrelseledamöterna uppträda berusade, äro blott att beklaga! Vi äro lyckligt befriade från sådana—!

*

Prisdomaren på den senaste 4:e Nordiska Schäferhundutställningen i Köpenhamn herr Droste yttrade bl. a. om begreppet skönhet:

Schäferhunden är en brukshund och bedömes även som sådan av de flesta prisdomarna. Därför händer det ofta, att domslutet strängt avviker från uppfattningen hos den som låter sig bländas av yttre ting. Begreppet skönhet täckes av hundens brukbarhet. Hundens arbete i alla tjänstegrepar består i att trava och löpa, som herdehund, i polis- och militärtjänst o. s. v. Den hund, som bäst uppfyller dessa fordringar, är den vackraste. De flesta hundars byggnad skall vara kvadratisk. Schäferhunden utgör ett undantag, ty den skall vara längre än hög. Längden skall icke uppnås med "tillhjälp" av en för lång rygg. Den skall uppnås med riktiga för- och bakvinklar. Genom en god vinkling bliver ställningen djupare och hunden längre. På denna punkt vill jag tillråda de nordiska uppfödarna att avla med djupställda och långa hundar. Helst ej för stora hundar. Den, som är imponerad av just stora hundar, bör hålla sig till andra och större raser.

Så långt herr Droste, och man måste giva honom i stort sett rätt för att inte säga i allt. Ty man kan fråga sig vad det skall vara för mening med att hava en bländande och till sin byggnad formfulländad hund, som i det praktiska livet ingenting duger till —?

*

På tal om vackra hundar och dugliga hundar, så må man undra, om inte skönhet till det yttre och karaktärsstyrka till det inre kunna förenas. Bättre förstås att äga en ful otypisk hund med goda inre egenskaper, än en aldrig så vacker till det yttre, men som visar sitt rätta sinne, då han sätter svansen mellan benen och skälver som ett asplöv —!

*

Svenska Kennelklubbens tidskrift "Hundar och Hundsport" har fått ny redaktör. Friherre Carl Leuhusen, som redigerat tidskriften under ett flertal år, har efterträtts av redaktören Sverker Lönnberg, en son till den kände zoologen och djurvännan professor Einar Lönnberg. Vi få nu se vad den nye redaktören duger till ifråga om hundjournalistik! Friherre Leuhusen har lämnat sin plats för att, om man får tro ryktet, starta en egen hundtidning, som skall betitlas "Hundvärlden".

*

I förra numret av vår tidskrift och i de dagliga tidningarna hade vi infört ett upprop, vari vi hemställde om att få övertaga eventuella schäferhundar, som av en eller annan orsak skulle skatta åt förgängelsen. Vår begäran klingade icke ohörd, ty nu äro vi lyckliga ägare till inte mindre än 6 utmärkta räämnen till ledarhundar, som vänta på att överflyttas till Tomtebodan och utbildningen.

Här nedan följer en förteckning över de blivande ledarhundarna, givarna och deras tillfälliga hussar i nu nämnd ordning:

Kickan, skänkt av herr C. R. Andersson, Ängby, — Herr E. Borg, Södertälje; Mäster Bluff, skänkt av herr E. Visberg, Visby, — Ing. Gunnar Ekstedt; Moppe, skänkt av

herr Fritz Andersson, Åkerby, — Fru S. Göransson, Enskede; Lurifax (Fax), skänkt av ing. E. Olsson, Eskilstuna, — Herr E. Guldbrandsson; Chang, skänkt av herr I Wahlqvist, Lilla Essingen, — Fröken A. — G. Sellman, samt Ali, skänkt av H. Jansson, Mariefred, — Herr Axel Hellgren. Härmed ett hjärtligt tack till givarna och till dem, som tagit sig an vården av hundarna—!

*

Den 29 januari hade Svenska Draghundklubben anordnat draghundstävling i Furuviksparken. Tävlingen sköttes av Svenska Schäferhundklubbens Gävleavdelning. Förra året hade vi en träningsstävling därstädes. Detta väckte i viss mån ont blod, ty draghundklubben ansåg sig visst förbigången av ortsbefolkningen. Det skulle väl se ut om Schäferhundklubben finge anordna dylika tävlingar. Aldrig har man förövrigt hört talas om att träningsstävlingar på något sätt intresserat utomstående. Men då Schäferhundklubben företager sig någonting, då ställer sig saken något annorlunda. — Tänk! om vi ändå kunde komma så långt i samförstånd, att vi icke behövde bråka om sådana här saker!

*

Vandringspris — just de! En sak, som man borde tyst gå förbi. Dessa ställa möjligen till en massa besvär, men bidra väl knappast till något livligare deltagande i våra utställningar och tävlingar.

En händelse har nämligen inträffat inom hundvärlden, i det att Svenska Draghundklubben lagt (lånat?) beslag på en del av Svenska Schäferhundklubbens vandringspris och delat ut dessa på tävlingen den 29 januari i Furuvik. Sådant är inte sympatiskt, det är ofint —! Hur skulle det se ut, om Svenska Schäferhundklubben gjorde anspråk på Draghundklubbens eventuella priser? — hur som helst, så var det ett egendomligt och enkelt sätt att anskaffa och dela ut priser...!

*

Det har varit kursavslutning i Gävle. Vid föregående tillfällen har undertecknad fungerat som inspektör, men vid detta blev genom Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden polisöverkonstapel Einar Stohm ditsänd. Han lär ha återkommit efter väl förrättat värv och godkänt alla i kursen deltagande hundarna med sina förare, som nu ha att emotse de länge efterlängtade förarediplomen. Det är just angenämt att såsom inspektör få låna en utanför klubben stående person, som givetvis måste ingiva större förtroende, än en person, hämtad ur egna led — så klart! Har såsom utlovats diplom tillställts deltagarna i förra kursen?

*

Klubben har äntligen fått i gång en dressyrkurs vid Kungl. Signalreglementet, en kurs, som är riktigt livligt besökt. Vår vän "Boston", Herr E. F. Andersson i Stortorp, snäll och lugn, som vår sekreterare yttrade, då vännen "Boston" stöttes och blöttes, har tagit sig an uppgiften att vara lärare. Han klarar biffen och hundarna, deras hussar och mattar och allt med bravur, så de! — Tvenne uppfödare har gjort mycket för det stora deltagarantalet, nämligen fruarna Tilojus och Sammuli, den förra med 6 och den senare med 3 hundar av sina uppfödningar. Jo, så skall en uppfödare arbeta, den skall se till att alla deras hundar, som stanna på orten, komma med på de dressyrkurser, vilka anordnas av klubben. Detta vill jag särskilt lägga uppfödarna på minnet —!

*

På tal om dressyrkursen, så var jag härom kvällen och tittade litet så där ismyg på vår egen kurs. Den var sannligen livligt besökt. Jag räknade till 24 par, hund och husse, vilka i skön förening gjorde sitt bästa för att åstad-

komma nödvändig ordning och reda. Allt gick bra under "Bostons" ledning!

*

Vi ha i avelshundsregistret fått in tre nya avelshundar, samtidigt som tre andra strukits därur på grund av ålder och annat. De nya hundarna, som äro synnerligen goda representeranter för rasen, äro: Först må nämnas: *Champion Tor av Fenrisulven*, som är en av de mera kända hundar, fallna efter imp. Lord v. Wittenberg. Tor har visserligen icke gjort sig bemärkt på våra brukshundsprov. Han har däremot figurerat med god lycka på våra hundutställningar. På senaste utställningen i Gävle framvisades en särskilt fin grupp av hans avkomma, som erhöll 1:a pris och hederspris. *Käwestugans Leipt*, fallen efter en på sin tid känd hund, Leipt av Bali, är godkänd på bruksprov varför man vet, vad han går för i den vägen. På utställningar har han rätt flitigt deltagit med växlande lycka. *Imp. Billo von Hannover*, som är en ren mellanavelsprodukt och fallen efter i Tyskland förekommande framstående såväl utställnings- som brukshundar, har som bekant bytt ägare och hamnat hos den verkligt brukshundsintresserade innehavaren innan av kennel av Barrsäter. Billo deltog med gott — mycket gott resultat på tvenne skyddshundstävlingar, där han erövrade 1:a pris och hederspris i såväl ungdoms- som öppen klass. En verklig god brukshund således. På utställningar har han även gjort sig gällande och vunnit segrarpris. Dessutom har han erhållit 1:a pris i såväl brukshunds- som avelsklass.

Sålunda kunna vi notera, att vi i avelshundsregistret infört trenne värdiga representeranter för vår ras.

*

I ett kommande häfte av denna tidskrift skall jag försöka åstadkomma foto av de nya avelshundarna, sammanförda med varandra. Sålunda uppmanar jag härmed resp. ägare att ordna den saken. En jämförelse dem emellan skulle vara nyttig —! Därigenom få tikägarna tillfälle att se och konstatera.

Förutom dessa tre hundar, hava vi f. n. gott om även andra utmärkta hundar, som givetvis böra ifrågakomma vid val av partner till våra avelstikar. Vänd Eder vid tvekan i här berört fall till avelsrådet, skriftligen och under klubbens adress —!

*

Herrar och damer uppfödare varen noggranna med de små valparnas skötsel under de första veckorna, ty just under denna tid danas djuren. Se till att de få vistas i lugn och ro, utan att någon gång bli skrämde. Avla för all del icke med nervösa tikar, ty dessa äro de första, som giva valparna den första felaktiga "inställningen på livsproblem"! Om en moder darrande och morrande uppträder bland sina små, så måste också resultatet bliva, att valparna bli rädda. De sätta svansarna mellan benen och taga betäckning skrikande så som om kniven suttit i dem. — Undantag finnas givetvis, men undantagen bekräfta regeln —!

*

Kennelnotis.

Nina *Excelsior* (Champion Morgan 918 GG — Varga 446 DD) född d. 28/2 39 åtta 4+4 grå valpar eft. importerade *Gundo vom Fürstensteg S. Z. 50 75 03*. Importerade *Cilberta vom Stolzenfels S. Z. 50 50 11* (Held v. Domschloss 47 25 22 — Bella v. Jagdschloss Platte 37 78 56) parades den 15/2 39 med importerade *Karjus vom Havs Schytting S. Z. 49 47 96*. Ägare till samtliga hundar Kennel Excelsior, frk. Sophie Wolter, Stockholm.

Spår- och rapporthundstävlingen i Stockholm

Söndagen den 30 oktober avhöll Sv. Schäferhundklubben sin spår- och rapporthundstävling. Domare voro hrr Dominick, Guldbbrandsson och Ekstedt samt undertecknad. Fullmäktig var hr Hjalmar Jansson och tävlingsledare hr Carl Nygren. Två spårhundar voro anmälda, varav en från Gävle. Gävleborna visade nämligen sitt stora intresse för tävlingen genom att komma en hel samling med buss, de flesta för att vara åskådare och lära sig tävlingens finesser. Tävlingsresultaten blevo följande:

Ruff (äg. och för. hr David Olsson, Sthlm) arbetade lugnt och målmedvetet ut alla tre spåren, trots att linspåret var korsat av 2 personer. Markeringen vid gruppspåret kunde ej vara tydligare. I sakstövningen och appellen hade *Ruff* ingen brådska. Eljest var allt utmärkt. Han erhöll 626 poäng och uppflyttades i segrarklass. Det är den högsta poäng, någon spårhund i Sverige uppnått. Därigenom erövrade han 2:a inteckningen i Jerrys vandringspris.

Lorrie (äg. och för. hr Bror Jansson, Upplandsbodarne) visade sig äga en god näsa men ej tillräcklig träning. Frispåret gick utmärkt c:a 600 m., men sedan vände hon. Linspåret lyckades bra, och även gruppspåret klarade hon ut, men hon var främmande för markering av person. Sakstövningen misslyckades. Appellen var rätt god. *Lorrie* var tydligen hungrig, ty vid vägran att taga föda, tog hon emot, vad som bjöds. Bevakningen borde vara effektivare. Hon fick 247 poäng och blev ej godkänd.

I rapporthundstävlingen blev manspilla stor. Anmälda voro 5 nybörjarhundar, varav ingen godkändes, 3 hundar i öppen klass, varav 1 godkändes, och 2 i segrarklass, vilka klarade sig.

Endast 2 hundar i nybörjarklass fullföljde tävlingen. *Solåkers Cajus* (äg. och för. fröken Iris Engström) var osäker på spåret, som han så småningom klarade. Rapportföringen misslyckades alldeles. I appellen verkade *Cajus* tryckt och drog sig efter. Han skyggade vid karaktärsproven och var ej tillräckligt vaksam under smygandet. Poängen blev 84 1/3.

Champ. Kuna vom Werrentor (äg. och för. hr Ivar Ohlsson) gick blott den ena rapportsträckan, vilket ej var underligt, då hon var dräktig. I appellen var hon långsam och avstod från hoppen. 67 poäng.

I öppna klassen bröt en hund tävlingen. Där klarade sig endast *Cara* (äg. och för. hr Knut Westin). Hon erhöll höga betyg i rapportföringen och var i övrigt genomgående bra. 147 poäng och uppflyttad i segrarklass. Hon erövrade 2:a inteckn. i Ing. G. Ekstedts vandr.-pris, 1:a inteckn. i Berlin-Brandenburg Ostmarks vandr.-pris, 2:a inteckn. i Jerry j:ors vandr.-pris, Ruthmarksborgs Lox' vandr.-pris för alltid, (Lox tävlar ju ej om sitt eget vandringspris, eljest har han erövrat det själv bägge gångerna), 1:a inteckn. i Pucks vandr.-pris och 1:a inteckn. i 3 schäfervänners vandr.-pris.

Ramonas Jack (äg. och för. hr Ragnar Jansson) klarade endast första rapportsträckan. Karaktärsprov och appell voro ganska bra, men häckhoppet gick dåligt. Han kom upp till 114 poäng.

Så ha vi segrarklassen. *Nicke* (äg. och för. hr Gunnar Gustafsson) sprang första sträckan fortast eller på 1 min. 52 sek. Även de övriga momenten klarades bra. Vid plötsliga överraskningar skyggade han dock något och var ej till-

räckligt intresserad av den smygande personen. Han fick 140 poäng och blev 1:a i segrarklassen.

Ruthmarksborgs Lox (äg. och för. hr Ernst Gulbrands-son) hade otur, i det att spårmarken på sista sträckan icke var ren, vilket försinkade honom åtskilliga minuter. Appell och karaktärsprov voro bra, men även här saknades intresse för den mystiska smygande personen. Lox blev 2:a med 131 poäng.

Till sist passade fröken Lalla Johansson från Sandviken på att genomgå anlagsprovet med Lord av Fenrisulven, vilket denne klarade galant.

Som avslutning tillbringade vi ett par trevliga timmar tillsammans med vännerna från Gävle, tills dessa voro tvungna bryta upp för hemfärd. Välkomna åter på tävlingsbanan!

Till tävlingens alla medhjälpare och deltagare ber jag få framföra mitt tack för visad hjälpsamhet och intresse.

Ruth Ekstedt.

Nattävlingen den 19 nov. 1938

som klubben anordnade i Västberga, blev lyckad och uppskattad. Inte mindre än 24 schäfrar med mattar eller hussar ställde upp för att tävla med varandra. Därtill hade många av klubbens övriga medlemmar kommit tillstädes, så att stugan var rätt så packad med folk. Där kunde man tillhandla sig både kaffe och mat, som smakade härligt, efter det man gnoth omkring ute i terrängen.

Tävlingsuppgifterna voro ej av det lättare slaget. För att klara den första, fingo de tävlande en karts kiss med uppgift, att en person gjort ett inbrott i vår stuga och var denne senast varit synlig. Här gällde det, att då finna dennes spår och eventuella förlorade föremål. Dessa senare bestodo av 9 nycklar, 5 av ordinär storlek och 4 små. Alltså utlades denna kväll ej mindre än 216 nycklar i terrängen. Den sista nyckeln på varje spår var till och med nedstucken i jorden. Blott 3 av dessa sista gömda nycklar och 3 av de små hittades. Varje förare fick en viss tid på sig för att klara av sin uppgift och vara tillbaka till sportstugan. Klippvargens Zazzo, som tävlade i nybörjarklass, fann 5 nycklar på sitt spår, och detta resultat slogs ej av någon annan. Hundarna funno inte blott nycklar utan även andra föremål, som boven inte haft att göra med möjligtvis blott trampat på, men inte visste matte eller husse det. De kommo alla och inlämnade sin skörd, vad det nu var. Så till ex. fick nattens segrare Scheik från Södertälje tag på en stor bit emballagepapper, Axel Hellgrens Clodo fann en porslinsbit och en korkmattsbit. Selins Puck fann 3 pinnar, Ramonas Jack en byxknapp och en papperslapp. Södertäljehunden Bicky hittade en ståltråd och Klippvargens Zazzo en porslinsbit, Solåkers King en trasig kaffekopp och Zarik av Barrsäter en järnbit och en repstump. Pontus Anderssons Kelloo tog reda på ett kuvert. Boy hittade intet föremål, men hans husse var glad, att han (nämligen husse), i alla fall hittade tillbaka till stugan från spåret. Som synes var det en trevlig samling föremål, som kom tävlingsledningen tillhanda.

De andra uppgifterna bestodo i att i skogsterräng upptäcka 3 gömda personer samt att efteråt försvara husse vid ett överfall. Även här blev det ett stort manfall, men de flesta av våra tävlingshundar visade sig här på styva linan. Zäy var den ende, som fann alla 3 gömda personerna och i överfallet visade sig Saba av Corona och Clodo Greiffson av Rekola vara effektivast. Förarna hade ej en aning om,

vad som skulle komma att hända vid de olika uppgifterna, så att resultatet få helt tillskrivas hundens duglighet och uppmärksamhet. Då tävlingen avslutats var klockan så pass mycket på morgontimmarna, att vi samtliga snarast möjligt begävo oss hem. Gissa vilka som då'n därpå hade söndagen till en verklig vilodag.

Resultatet av tävlingen blev följande:

Segrarklass:

1:a pris	Scheik, äg. o. f. hr Martin Norman Södertälje	85 p.
2:a	„ Ruff, äg. o. för. hr David Olsson, Sthlm	60 „
3:e	„ Turk, äg. o. f. kr.-k. Rickard Smedberg, Sthlm	40 „
4:e	„ Puck, äg. o. för. hr Sven Selin, Aspudden	40 „
5:e	„ Clodo Greiffson av Rekola, äg. o. för. hr Axel Hellgren Stockholm	40 „
6:e	„ Saba av Corona, äg. o. för. hr Eric Carlsson, Stockholm	40 „
7:e plats	Cara, äg. o. för. hr Knut Westin, Sthlm	30 „
8:e	„ Roya, äg. o. för. hr T. Sundvall, Midsommarkransen	25 „
9:e	„ Boy, äg. o. för. hr Folke Rundqvist, Sthlm	15 „

De övriga två i segr.-klass bröto tävlingen.

Öppen klass:

1:a pris	Tanja, äg. o. f. hr Herb. Emanuelsson, Sthlm	65 p.
2:a	„ Zäy, äg. o. för. hr S. Pettersson, Sundbyberg	55 „
3:e	„ Key, äg. o. för. fru Elsa Pärsson, Älvsjö	45 „
4:e plats	Rossy, äg. o. för. frk. Iris Engström, Sthlm	15 „
5:e	„ Puck, äg. o. för. frk. Edith Welinder, Sthlm	10 „
6:e	„ Bicky, äg. o. för. hr Gösta Nordeman, Södertälje	10 „
7:e	„ Ramonas Jack, äg. o. för. hr Ragnar Jansson, Stockholm	5 „

Här bröt en hund tävlingen.

Nybörjarklass:

1:a pris	Klippvargens Zazzo, äg. o. för. hr Sven Huber, Spånga	45 p.
2:a	„ Bosse av Corona, äg. o. för. hr Arvid Olsson, Stockholm	25 „
3:e	„ Solåkers King, äg. o. för. hr Knut Törnqvist, Stockholm	25 „
4:e plats	Zarik av Barrsäter, äg. o. för. frk. Gudrun Ramstad, Stockholm	10 „

I denna klass bröt också en hund tävlingen.

Mitt hjärtliga tack till mina medhjälpare, som gjorde allt för att tävlingen skulle lyckas samt till de medlemmar, som skänkt bidrag i form av mat o. dyl. och till dem, vilka hjälpt till med de många bestyren i stugan.

Gunnar Ekstedt.

Aktuellt

En ny hundtidning har skådat dagens ljus. Friherre Carl Leuhusen har i dagarna utgivit en hundtidskrift med namnet "Hundvärlden", som nu skall komma att berika vår hundlitteratur. Innehållet är synnerligen lättläst, fastän kanske inte i allra populäraste stilen. Starten är god och det blir väl bättre med tiden. Priset på tidskriften är däremot icke att rekommendera, ty det har satts för högt. För att en tidskrift av ifrågavarande slag skall kunna nå den stora allmänheten, måste den vara billig —!

*

Har ni hört att Vargen Excelsior, som nu en lång tid fört litet spektakel med sin husse, äntligen blivit brukshunds-champion. Vargen vann nämligen klubbens senaste skyddshundstävling i Södertälje. Vi gratulera uppfödaren, Kennel Excelsior! Om man kan sätta tro till Svenska Dagbladet, tog vargen allt i prisväg, som var av värde!